

Skotske bukke i brunst

Som nogen af jer måske ved, tog Birgit P og jeg til Skotland på jagt efter bukke i brunst. Vi tog vores mænd med, men det er en helt anden historie.

Vi fløj til Edinburg, hvor vi havde lejet en bil, og kørte så helt op til nordkysten. Der havde vi indlogeret os på en pænt Bed & Breakfast med udsigt til en masse får og en lille smule hav. På vej nordpå besøgte vi selvfølgelig et destilleri, og der fik vi virkelig smag for Single Malt Whisky, hvilket vi senere havde vældig stor glæde af.

Vores stalker ville ikke arbejde om søndagen, men vi kunne bare selv køre ud i terrænet og skyde vores rifler ind, og bagefter måtte vi gerne gå på jagt, selv om vi egentlig først havde bestilt jagt fra om mandagen.

Allerede mens vi stod og snakkede, efter at have indskudt riflerne, så vi den første buk hoppe over vejen, så vi var utrolig optimistiske, da vi delte områderne mellem os.

Birgit og jeg kørte over på den anden side af vejen, hvor vi havde set nogle tårne, hvor vi lige ville sidde og få os et godt overblik. Mit tårn stod med udsigt over en masse forholdsvis nyplantede graner. På min venstre side og bag mig havde jeg gammel skov med brede spor, hvor der var langt saftigt græs.

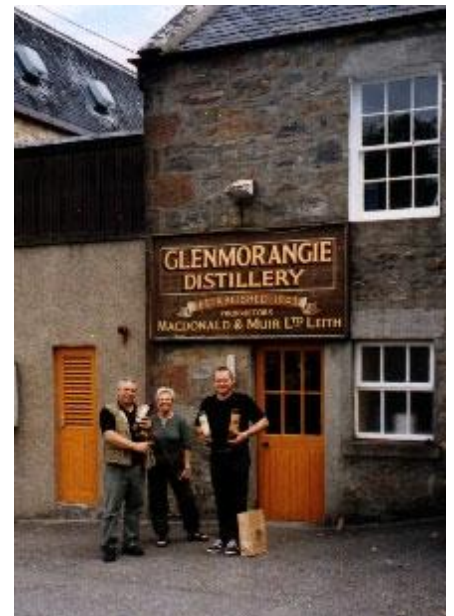
Nu var det jo midt i brunsten, så jeg havde taget en Buttolo bold med til Skotland. Jeg havde hørt Søren Ervig kalde både rå og buk frem i en TV-udsendelse, så jeg vidste nogenlunde, hvordan det skulle lyde, men det var altså ikke så nemt. Mit første forsøg gav ikke noget resultat, men efter ½ times tid tænkte jeg, at det nok ikke kunne skade at prøve igen, så jeg forsøgte at få bolden til at lyde som et lam, der kaldet på sin mor. Efter nogle ynkelige piv trykkede jeg noget hårdere, hvilket skulle illudere at nu var lammet virkelig i knibe. Jeg ventede ca. 1 minut, og så så jeg til min store forbløffelse en buk stikke hovedet frem fra de høje graner på min venstre side. Jeg følte at den kikkede på mig, men så tog den et skridt frem og begyndte at esse. Hurtigt fik jeg fat i riflen og satte den til skulderen. Jeg sad perfekt i tårnet, men bukken havde drejet sig, så jeg lige fik tid til at trække vejret godt et par gange, før den igen stod med siden til, og skuddet gik. Bukken lagde sig på stedet, spjættede lidt med benene og lå så helt stille.

YES, YES, YES!!! Min første buk i Skotland efter bare 1 time på jagt, og så havde jeg måske selv kaldt den frem. Da jeg kom hen til bukken, sad jeg lige et par minutter og tænkte på, hvor heldig jeg var, men så mærkede jeg at alle mitterne var i gang med at finde deres middagsmad i mit ansigt, og jeg fik hurtigt den tynde camouflagehætte over hovedet, og gik i gang med at brække bukken.

Bukken skulle bæres op til bilen, men der var heldigvis ikke så langt, og da jeg nåede op kom Birgit ned til mig. Det var fedt at kunne dele sin glæde med en rigtig god jagtkammerat.

På den anden side af vejen havde Birgits mand Jon skudt den buk, vi tidligere havde set, så der var virkelig noget at fejre, da vi om aftenen sad med vores Single Malt Glenn Morangie i dagligstuen.

Næste dag skød Niels og Jon en buk om morgenen, ja faktisk skød både Birgit og Jon den ene buk med 2 perfekte bladkugler, utroligt men sandt. Om aftenen skulle Niels og jeg ud med vores stalker Chris. Det var den eneste dag vi havde regnvej, og Chris var ikke meget for at gå ud af bilen, men vi kom da af sted. Det støvregnede, da vi første gang satte os ned i den våde lyng og han tog sine fløjter frem og begyndte at kalde. Det lød noget bedre end mine forsøg, men der kom ingen dyr frem. Vi gik videre langs kanten af en kløft. Og da vi igen satte os ned, skete der pludselig noget. Først kom råen springende frem mod os på den anden side af kløften. Chris lokkede den med sine fløjter, og den kom helt over til os. Så så Chris bukken komme frem fra de store graner på den modsatte side og sagde "get ready". Jo tak, jeg var helt klar. Bukken var stærk og stolt at se til, og den skulle bare hen til råen. Den stod nogenlunde pænt med siden til og jeg skød..... langt over. Så gik det hele meget hurtigt. Bukken havde stadig kun råen i hovedet. Chris brugte sine fløjter som en anden virtuos og "bøvede" indimellem. Buk og rå for rundt og op og ned ad siderne på kløften. Nogle gange kunne jeg se den ene andre gange den anden, og pludselig stod bukken stille på

den anden side af kløften 70 meter væk, og jeg skød. Den gik ned i knaldet og Chris sagde "good shot". Jeg var ikke så sikker, men i løbet af ingen tid var Chris ovre ved bukken, som lå med en kugle gennem halsen, ikke helt efter mine beregninger, men død var den. Niels tog min riffel, mens jeg selv kæmpede mig ned og op ad kløftens sider. Bregner er mægtig gode at hive sig op ad med. Jeg har aldrig oplevet noget så spændende, og det var svært at løsrive sig fra bukken og gå videre på jagt, nu med Niels forrest. Vi så ikke flere bukke, men vi kom helt tæt ind på en lille kronhjort, som var så dum, at den lod sig lokke af bukkekaldet. Den fik lov til at overleve på trods af sin nysgerrighed. En helt igennem utrolig aften.

Nu syntes vi alle, at det var Birgits tur til at skyde en buk, men Chris var blevet syg, så vi måtte klare os selv. Næste morgen satte Birgit sig i græsset på et bredt spor med sin skydestok, lagde riflen op og fandt ud af, at hun sad rigtig godt. Pludselig stod en rå ude på sporet. "Jeg kan jo lige så godt sidde og lave sigteøvelser", tænkte hun og pegede på råen. Så skete der det, man kun har lov til at drømme om. En stor flot seksender kom ud til råen, og så var der ikke langt fra øvelse til handling. Skuddet sendte bukken i græsset, og Birgit havde skudt sin første buk helt alene. Dvs Jon havde ikke skudt den også, og der var ingen stalker med. "Så vil jeg lige sidde og vente 10 minutter, som man skal", tænkte Birgit, men efter 2 minutter begyndte bukken at røre på sig. Birgit prøvede at regne ud, hvor halsen var i det lange græs og sendte en kugle af sted, men det satte bare mere skub i bukken, som for af sted ind mellem de høje graner. Så var der ikke andet for, end at hun måtte derind også. Inde mellem stammerne stod bukken og væsede af hende. Bagefter fortalte Birgit os, at hun havde overvejet, hvordan hun kom bagom bukken, så hun kunne stikke den, men det var vist godt, at hun besluttede sig til at lægge sig ned at skyde bukken på halsen.

Så var der jo lige det, at Birgit aldrig havde brækket en buk alene før, men det blev også klaret, selv om det med at finde spiserøret så ud til at have voldt hende nogle problemer. Jeg kunne godt huske, da jeg skulle ordne mit første dyr alene og ledte efter spiserøret. Det var ikke nemt. Det var en rigtig stor buk, nok 20 kg brækket, så der skulle lægges kræfter i for at få bukken trukket ud til vejen, hvor vi skulle mødes. På vejen ud kom der et vandløb i vejen, og da Birgit ikke syntes, hun ville have alt sit jagttøj vådt, tog hun tøjet af, og gik ud i vandløbet for at se, hvor dybt det var. Over på den anden side med tøjet og tilbage igen. Nu var det så, at Birgit heller ikke syntes, at bukken skulle være våd, så hun tog den i sine arme og bar den over på den anden side, hvor hun igen kunne tage sit tørre tøj på. Vel ude ved vejen, fik Birgit sig en lille lur oven på anstrengelserne ved siden af bukken, og det var sådan, vi fandt dem, da vi kom kørende ned ad grusvejen.

Jeg glemmer aldrig, hvor glad hun var, og hvor meget vi grinede af den beretning om at krydse et vandløb med en buk i armene om aftenen med en Single Malt Whisky i tandkruset. Birgit skød en buk mere sammen med Chris den sidste aften, så hun fik også oplevet den

spændende brunstjagt, hvor bukkene kan lokkes frem med kald. Vi fik i alt 7 bukke, den uge vi var i Skotland i herligt vejr, måske lidt for varmt og lidt for mange mitter. Derudover skød Jon en kronhjort, men det var ikke det historien handlede om denne gang.

Lene Skovgaard 2003

